Adam Mickiewicz

jakiego nie znamy…

Data i miejsce urodzenia

Adam Bernard Mickiewicz urodził się 24 grudnia 1798 r., natomiast co do miejsca urodzenia są wątpliwości. Większość źródeł podaje, iż poeta urodził się w Zaosiu lub Nowogródku, lecz rodzinna legenda głosi, iż przyszły poeta przyszedł na świat w karczmie, w połowie drogi między tymi obydwiema powyżej podanymi miejscowościami, oddalonymi o 40 kilometrów.

- Co ciekawe, możemy podać nawet powód dlaczego Adam Mickiewicz stał się w przyszłości tak sławnym twórcą, bowiem od razu po urodzeniu się dziecka wezwana akuszerka przecięła pępowinę noworodka na książce „chcąc go przeznaczyć na rozumnego”.

Nowogródek

Dzieciństwo

Adaś dorastał w Nowogródku. Jego ojciec, Mikołaj Mickiewicz, pracował jako obrońca sądowy, lecz szczupłe dochody ledwo starczały na utrzymanie żony, Barbary z Majewskich i pięciu synów. Mimo to, ze wspomnień wielkiego poety, możemy dowiedzieć się, iż był to dla niego czas wielkiego szczęścia.

- Na co warto zwrócić uwagę, to jest to, że zawsze miło i ciepło wyrażał się o swej matce, natomiast z tego, co opowiadał o ojcu możemy wnioskować, że trochę się go obawiał. Co ciekawe, swoje pierwsze utwory napisał pod wrażeniem groźnego pożaru, podczas którego jego ojciec i starszy brat Franciszek ryzykując życie, ratowali ukryte w cerkiewnej dzwonnicy tajne dokumenty.

Kłopoty z nauką

- Wydaje się, że to niemożliwe, by osoby, które mają problemy z pisaniem i czytaniem osiągnęły sukces w świecie wypełnionym literami. A jednak! Podejrzewa się, że dysleksję miał nawet nasz wieszcz narodowy – Adam Mickiewicz. Być może ciężko w to uwierzyć, ale Mickiewicz w dzieciństwie żywił ogromny wstręt do kaligrafii. Często myliły mu się litery i z tego powodu powtarzał trzecią klasę. Mickiewicz nie był jednak jedynym dyslektykiem wśród pisarzy i poetów.

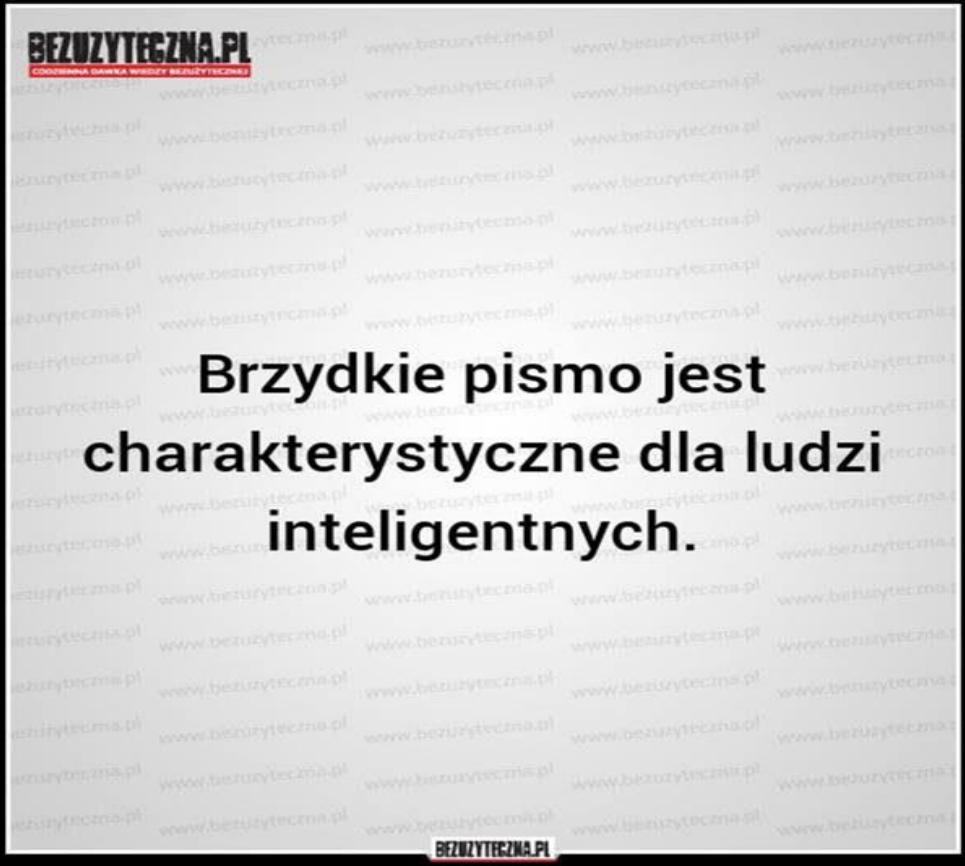
BEZUŻYTECZNA.PL
Brzydkie pismo jest charakterystyczne dla ludzi inteligentnych.
BEZUŻYTECZNA.PL

Wstręt do kaligrafowania

Nasz narodowy wieszcz miał wstręt do kaligrafowania! Poeta wspominał: *„W dzieciństwie czułem wstręt do pisania. Uczono nas wtedy kreślić litery na deszczułce, na której te arabeski robiły mi wrażenie wnętrzności zgniecionego pająka (...). Matka Mi raz powiedziała: Piszesz, jak kura grzebie. Gdybyś był wielkim panem, sekretarz by za ciebie machał piórem, a ponieważ jesteś ubogim szlachcicem, musisz sam sobie dać radę.”* Później zdarzało się, że Mickiewicz prosił przyjaciół o przepisywanie rękopisów na czysto.

W październiku 1820 roku Groddeck nie przyjął jego rozprawy magisterskiej, podobno z powodu błędów ortograficznych i niewyraźnego pisma.

„ Pan Tadeusz”

- Pierwszym dowodem na pokonanie dysleksji przez Adama Mickiewicza jest „Pan Tadeusz”. Jako jego największe dzieło nie posiada nawet iskry dowodu na to, że pisarz zmagał się z tym zaburzeniem.

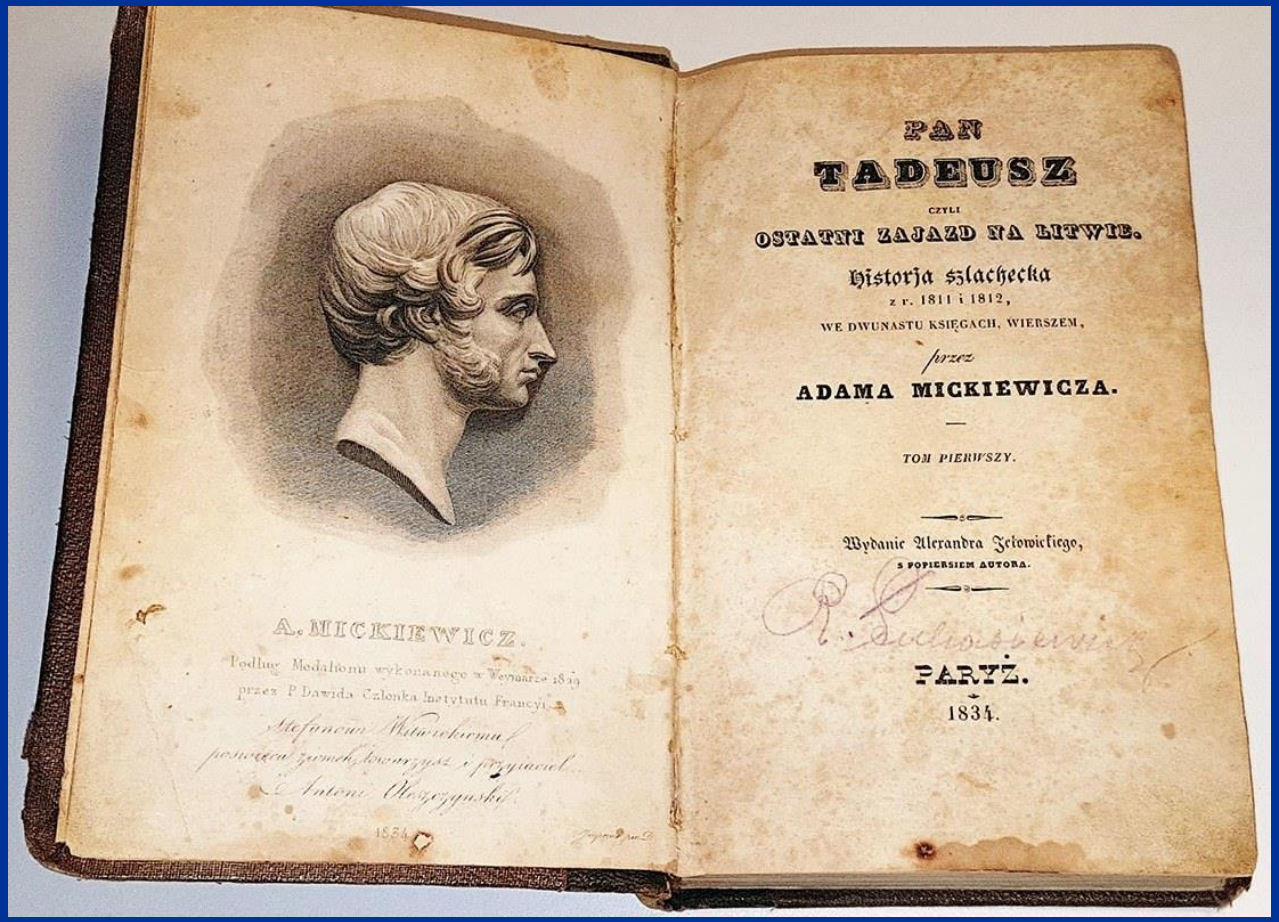
A. MICKIEWICZ.
Podług Medaltonu wykonanego w Wersalu 1829
przez P. Dawida Członka Instytutu Francyi.
Stefanowi Witwickiemu
poświęca zamek, towarzysz i przyjaciel
Antoni Olszyński.
1834.
PAN
TADEUSZ
CZYLI
OSTATNI ZAJAZD NA LITWIE.
Historja szlachecka
z r. 1811 i 1812,
WE DWUNASTU KSIĘGACH, WIERSZEM,
przez
ADAMA MICKIEWICZA.
TOM PIERWSZY.
Wydanie Alexandra Jełowickiego,
S POPIERSIEM AUTORA.
PARYŻ.
1834.

Oprócz epopei narodowej *Pan Tadeusz*, uznawanej za ostatni wielki epos kultury szlacheckiej w Rzeczypospolitej Obojga Narodów, znany jest przede wszystkim jako autor ballad, powieści poetyckich oraz dramatu „Dziady”.

DZIADY
ADAM MICKIEWICZ

Wygląd i sposób bycia

Jeden z kolegów poety tak go opisał: „Był on podówczas dość przystojny, z czarnym okiem, z długimi, lekko zwijającymi się ciemnymi włosy, z rumieńcem na twarzy i łagodnym uśmiechem na ustach. Łatwy w koleżeńskich stosunkach, skromny w obejściu się, częściej zamyślony i rozmarzony, nie wesoły, przyciągał do siebie wszystkich i wzbudzał ogólną sympatię”

Oczami ucznia

„Wysoki, blady, chudy, całkiem czarno ubrany, Mickiewicz nosi na twarzy znamię moralnego cierpienia, uśmierzonego przez gorejący mistycyzm. Oczy, których wzrok przytłumiony i jakoby zamglony kryje się prawie zawsze pod długimi powiekami, głowa rozczochrana, z lekka pochylona w tył, to widocznie człowiek natchniony. Zabiera głos. Głos ten niski, głuchy, będzie za chwilę tak przenikający, że trudno znieść jego doniosłość.”

Choroba żony

W 1852 roku Mickiewicz zatrudniony został jako bibliotekarz Arsenału W tym czasie u często zapadającej na zdrowiu Celiny wykryto nieuleczalną chorobę nowotworową. Mimo starań lekarzy, żona poety ogromnie cierpiała: „Ona, która rodząc nigdy krzyku nie wydawała, jęczała czasem tak przeraźliwie, że ją z ulicy słyszano...” – zwierzał się Mickiewicz jednemu z przyjaciół. Umarła 5 marca 1855r.

U kresu życia…

13 września w Marsylii, gdzie stwierdzono właśnie przypadki cholery, Mickiewicz wszedł na pokład statku płynącego do Konstantynopola. Tu poeta żył bardzo skromnie. Od końca listopada stan jego zdrowia pogarszał się. Był blady, odczuwał wielkie bóle. Żaden lekarz nie był w stanie mu pomoc. Chory nie przyjmował żadnych lekarstw. Jeden z odwiedzających go, w dniu śmierci poety zapisał takie jego ostatnie słowa: „Powiedziałem ja sobie: gdybym wiedział nawet, że w Turcji gdzieś mam umrzeć na cholerę, jadę jednak, bo tam jest moja powinność; wolę bowiem być pisarzem w jakimś pułku Kozaków Polskich niż kanclerzem Instytutu Francuskiego”. Około godziny 9 wieczorem 26 listopada 1855 roku, jak to zapisał jeden ze świadków: „zgasła nam ta pochodnia, co oświecała drogę do Polski”.

Śmierć

Już w chwili śmierci poety jeden z lekarzy wyraził wątpliwość, czy jej powodem była na pewno cholera. W akcie zgonu, sporządzonym w ambasadzie francuskiej, starano się przemilczeć przyczynę śmierci, aby uzyskać pozwolenie przewiezienia zwłok do Paryża. Po zabalsamowaniu złożono je w trzech trumnach – wewnętrznej ołowianej i dwóch drewnianych, wyłożonych „przeciw trzęsieniu”. Po upływie kilku miesięcy zwłoki poety przewieziono do Paryża i złożono na cmentarzu polskim w Montmorency. W roku 1890 sprowadzono je na Wawel.

Wykonała

Klasa IVc